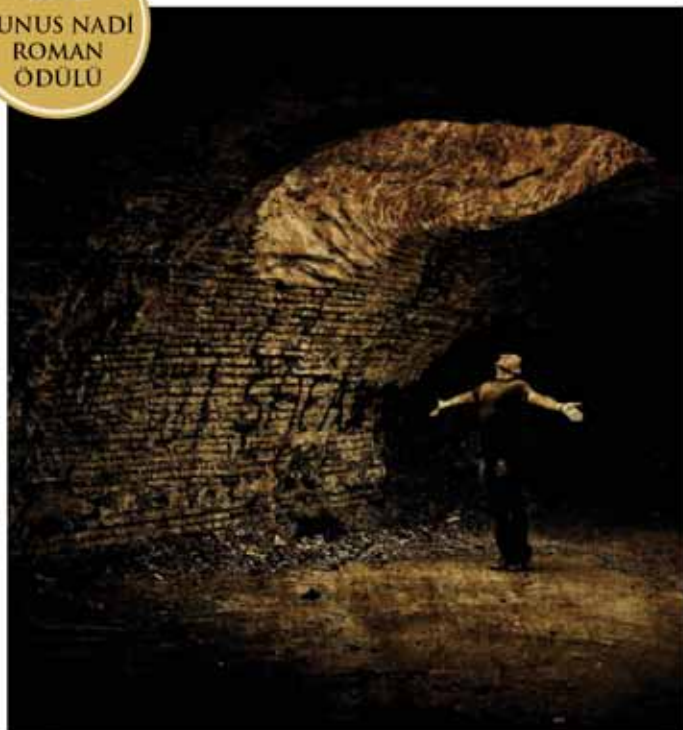

MURAT GÜLSOY

BU FİLMİN KÖTÜ ADAMI BENİM

2004

YUNUS NADI
ROMAN
ÖDÜLÜ

ROMAN

❤️
CAN

5.
BASKI

MURAT GÜLSOY

BU FİLMİN
KÖTÜ ADAMI
BENİM

© 2004, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2004

5. basım: Ekim 2012

Bu kitabın 5. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak fotoğrafı: © Burak Şenbak

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-0360-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MURAT GÜLSOY

BU FİLMİN
KÖTÜ ADAMI
BENİM

ROMAN

2004 YUNUS NADİ ROMAN ÖDÜLÜ

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul, 1999

Bu Kitabı Çalın, 2000

Âlemlerin Sürekliliği ve Diğer Hikâyeler, 2002

Binbir Gece Mektupları, 2003

Büyübozumu: Yaratıcı Yazarlık 2004

Sevgilinin Geciken Ölümü, 2005

İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007

602. Gece, 2009

Karanlığın Aynasında, 2010

Tanrı Beni Görüyor mu? 2010

Baba, Oğul ve Kutsal Roman, 2012

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 yılı Sait Faik Hikâye Armağanı'nı ve *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 yılı Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. *Bu Kitabı Çalın*, Almanya'da *Stehlen Sie dieses Buch* adıyla yayımlandı. *İstanbul'da Bir Merhamet Haftası* birçok dile (Çince, Makedonca, Rumence, Bulgarca, Arapça) çevriliyor. Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

www.muratgulsoy.com
muratgulsoy.wordpress.com

Bir arabacının gölgesini gördüm,
bir fırçanın gölgesiyle, bir arabanın gölgesini
temizliyordu.

FYODOR DOSTOYEVSKİ, *Karamazov Kardeşler*
(Baba Karamazov oğluna cehennemden
söz ederken...)

Acayip bir hayvanım var, yarı kedi, yarı kuzu.
Öbür eşyalarla babamdan miras kaldı.
Ama gelişip serpilmesi benim zamanımda oldu.

FRANZ KAFKA, "Melezleme"

Gerçekte bir babam oldu mu benim?
Elbette, adını taşıyordum ve
işte kendisi de oradaydı.
Ama başka bir anlamda, hayır!

LOUIS ALTHUSSER, *Gelecek Uzun Sürer*

Şimdi artık öldün babacığım. Sınırlarını
kesin olarak belirlediğin bir dünyada, bana
sorarsan, belirsiz bir biçimde yaşadın ve
öldün. Seni artık değiştirmek mümkün
değil babacığım; bu nedenle kendimi de
değiştirmenin mümkün olacağını
sanmıyorum.

OĞUZ ATAY,
Korkuyu Beklerken "Babama Mektup"

baba – ben
yalnızlığın
beni ele geçirdiğini hissediyorum.

PAUL AUSTER, *Yalnızlığın Keşfi*

Ve sen, babacığım, o hüzünlü tepede,
Küfret, kutsa beni taşan gözyaşlarınla içten,
Gel gitme usulca iyi geceye.
Bağır, bağır öfkeyle ışığın tükenişine.

DYLAN THOMAS, “Do Not Go Gentle
Into That Good Night”

“Babamı tanır mıydınız?” diye sordu.
“Bilmem ki... Adı neydi?”
“Unuttum,” dedi.

YUSUF ATILGAN, *Aylak Adam*

1

Adının taşıdığı kutsallığa hürmeten yeryüzüne inmiş melekleri elinin tersiyle itip sandalyeye çıktı. Çamaşır ipini boynuna geçirirken evlialardan biri göründü gözüne. Ancak Ayşe söylenenleri anlamadı. Tavanın ortasında lamba asmak için bırakılmış demir kancaya bağlı ipi boynuna geçirdi ve kısa bir süre sonra ucunda sallanmaya başladı. Sandalye yere devrilmişti. Aklını çoktan kaçırmış olmalıydı. İp gırtlığını sıkarken ona çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca ölmeyeceğini sandı. Boynu acıyor, nefes alamıyordu ama yine de yaşıyordu. Hep bu acı içinde asılı kalacağını düşünmeye başladı. Başladığı eylemleri istediği kadar sürdüreceğine dair bir inancı besleyecek miktarda hava vardı ciğerlerinde henüz. Bu zamansız ve temelsiz güven yanılmasıyla, kendini asmanın mümkün olmadığını sanarak intihar etmekten vazgeçti. Elleriyle ipi boğazından çıkarmaya çalışırken ensesindeki omurların aralarının hızla açılmaya başladığını duydu. Atölyede geçirdiği uzun mesai saatlerinden sonra taşlaşarak tutulan ensesi şimdi acıyla parçalanıyordu. Nefesi bitmek üzereydi. Naylon ip, Azrail'in elleri olmuş, nefes borusunu sıkıyordu. Parmaklarını ipin kenarına sokmaya çalışırken boşuna debelendiğini ve kendini asarak intihar etmenin geri dönülmez bir eylem

olduğunu anladı. Bu korkunç anlama ânı sadece birkaç saniye sürdü. O kısacık süre içinde birilerinin şans eseri eve gelip yardım etmesini umut etti. Hatta bir ara, bulutlar arasında beliren Hasan, içeri girip onu döve döve ipten indirdi. Sonra bilinci kapandı. Artık, yirmi altı yıldır bu dünyada Ayşe Solmaz olarak nefes alıp yaşamış olan bedende acı bitmişti. Yaşam ve acının böylesine eşzamanlı yokoluşu çok hikmetler barındırıyordu. Tabii yaşayanlar için. Artık Ayşe nesnelere âleminin bir parçasıydı. Bir bütünün parçası olduklarının farkında olmayan bilinçsiz varlıklardan biri: ütü masasından sarkan giysiler, fermuarlı plastik elbise dolabından dışarı taşan triko kalabalığı, kocaman kör bir göz olmuş kapalı otuz yedi ekran televizyon, mutfakta suyu bitmeye yaklaşmış çaydanlık, pencereyi örten iç bulandırıcı fıstık yeşili basma perdeler, kapının önünde çıkarılmış boyası kaçmış botlar, buzdolabında olmasına rağmen küflenmiş peynir ve yoğurt, lavabonun içine yığılmış bulaşıkların içinde gezinen kent böcekleri ve... Ayşe. Bilincini henüz yitirmeden önce farkında olduğu bu nesnelere, artık onları bir araya getiren anlam bütünlüğü bozulmuş olduğu için adsız bir evrenin ruhsuz gezegenleri gibi boşlukta duruyorlardı. Ayşe'nin cesedi ipin ucunda bir cehennem saatinin sarkacı gibi salınarak akıldışı bir zamanı gösteriyordu. Bu anlamını yitirmiş nesnelere oluşan küçük evren, bir zamanlar insan olan o şeyin yaşam üzerindeki tahrip etme gücünün açık bir ifadesiydi. Tüm bu boşluğun içinde geleceği şekillendirecek olan mektup, masanın üzerinde okunacağı ânı beklerken Ayşe'nin bacaklarının arasından sızan kan çoktan karanlık bir göl oluşturmuştu.

2

“Bak, Őu kayalıkları görüyor musun? Őu canım... Göremiyor musun? Bak. Parmağımın ucuna bak.”

“Tarif et o zaman. Gösterdiğin yerde hiçbir Şey görmüyorum.”

“Havuzlu köŐkün arkasındaki en büyük ağacı bul. Buldun mu?.. Şimdi, o ağaçtan tepedeki elektrik direğine doğru yüz metre çık. Oradaki kayalıkları görüyor musun?”

“Evet?”

“Tamam işte. Sence neye benziyor o kayalıklar?”

“Neye mi benziyor? Ne bileyim, her Őeye benziyor. Örneğin bir grup dev tuzluk...”

“Ne tuzluğu?”

“Bildiğin tuzluk işte.”

“Bir çoban ve otlattığı koyunlara benzemiyor mu?”

“Çoban mı? Hangisi çoban?”

“Őu işte, ortadaki.”

“Bir zamanlar bu köyde bir çoban yaşarmıŐ.”

“Ne o, masal mı anlatacaksın?”

“Dinle işte. Kayalığın hikâyesini anlatıyorum. Bu çoban biraz acımasız biriymiŐ. Bir gün o gördüğün yerde yine koyunlarını otlatırken yoldan bir kadın gelmiŐ. Bir bebeği sırtında, biri kucığında sefil bir kadın. Açlıktan ve yorgunluktan periŐan... Kadın, çobandan biraz süt istemiŐ.

Koyunlardan birazcık sağabilirse günlerdir aç olan bebeklerini doyurabilecekmiş. Ama çoban süt vermek yerine kadını kovmuş. Kadın da oradan uzaklaşırken lanetlemiş çobanı ve koyunlarını. 'Allah sizi tez elden taş yapsın, taş kalpliler,' diye bağırmış. Kadın daha gözden kaybolmadan çoban ve koyunlar bir anda taş oluvermişler."

"Yapma ya! Ne zaman olmuş bu olay? Gazeteler hiç yazmadı."

"Halk efsanesi bu bir kere, taş kalpli yazar. Halk efsanesi..."

"Tamam, tamam. Kimden öğrendin bu hikâyeyi?"

"Yaşlı bir Kızılderili anlattı: Köydeki bir teyze... Fatma Teyze. Aslında sen de görmüşsündür. Evi, köyün meydanında. Bakkalın solunda kalıyor. Her zaman kapısının önünde oturur. Zayıf, yaşlı bir kadın. O anlattı."

"Neden koyunlar da taş olmuş?"

"İbret olsun diye. Neden olacak!"

"Doğru ya... İbret olsun diye..."

Önder, Defne'yle aralarında geçen son sevgi dolu konuşmayı zihninde bir kez daha canlandırdıktan sonra sandalyesini, batan güneşi son ışıklarına kadar görebileceği bir konuma getirdi. Ne zamandı? On beş gün? Bir ay? İki? Hatırlayabildiği en sevimli sahne buydu. Bugün? Sabah kavga etmişlerdi. Havuzlu köşkte verilecek davet yüzünden birbirlerine girmişlerdi. Önder yalnız kalmak istiyordu. Kimseyle tanışmak gibi bir arzusu yoktu. Kimseye katlanamıyordu. Defne'ye bile... Artık itiraf etmeliydi: Karısıyla arası kötüydü. Bu açıkça belliydi. Neden? İşte bu soruya verecek kesin bir cevabı yoktu.

İlk yudumlar... Alkolün tanıdık kokusu... Gittikçe daha fazla mı içiyordu? Hayır. Üç duble sınırı koymuştu kendine. İlkini çok hızlı ve aç karnına bitiriyordu. Belki biraz çerezle. Diğerlerini yemekten sonra... Kırk yaşında olmasına rağmen midesi onu henüz yarı yolda bırakma-

mıştı. İç organlarının başarısını aileden gelen değerli bir miras olarak görüyordu. Bir üniversite profesörü olarak oldukça mütevazı bir yaşam sürmüş olan babası, yetmiş iki yaşına kadar bir kez bile doktora gerek duymamıştı. Gerçi o Önder gibi her gece içki içmiyordu. Sigarayı ağzına koymadığı gibi içilen yerlerde de durmazdı. Sonuç? Allahın cezası trafik kazasında sağlıklı bir şekilde ölmüştü. Asıl genetik mirasına güvendiği büyükbabasıydı. Doksan sekiz yaşına kadar sapaşğlam yaşamıştı. Babası da aile köklerinin Kafkaslara dayandığını öne sürerek uzun yaşamın onlara ait bir özellik olmasıyla övünürdü. Önder ise kötü alışkanlıklarının olumsuz etkilerini çıkardıktan sonra ne kadarlık bir yaşam süreceğini keyfi bir hesapla bulmuştu: Seksen! Tüm bu yaramazlıklar onun yaşamından on beş yıl götürse (ki oldukça kötümser bir hesaptı) en az seksen üç yaşına kadar yaşardı. Defne de o zaman yetmişlerine varmış olacaktı. Fena değil... Bu ortamda yaşamının olumlu katkısını da ekleyince... Ancak, hayatının sonuna kadar Keklik Koyu'nda yaşama, hatta bu süreyi Defne'yle geçirme fikri... nasıl demeli... çok da hoşuna gitmedi. Düşünce ibresi olumsuzla kaydığı için olsa gerek, annesinden gelen genetik mirası hesaba katmadığını hatırladı. Bu olumsuz düşüncenin panzehri hazırды gerçi: Erkekler meme kanseri olmazlardı ki...

Sahi, Defne neredeydi acaba? En son Memduhlarla Datça'ya inceklerini söyleyip çıkmıştı. Hava kararmadan dönmelerini bekliyordu. Onunla bağlantıyı bir yerlerde koparmıştı ama nerede? Buraya yerleşme düşüncesi Defne'ye aitti. Önder derin bir nefes aldı. Günbatımı saatlerinde güneyden esen sıcak rüzgâr Keklik Koyu'nu yalayıp adını ancak Defne'nin bilebileceği tüm o yabani otların kokusunu eve kadar taşıyordu. Sonbaharda gelmişlerdi. Rüzgârlı geçen kış ayları boyunca Datça'nın

alışık olmadıkları doğal güzellikleri karşısında büyülenmiş, buraya yerleşme kararı aldıkları için sık sık birbirlerini kutlamışlardı. Gerçi bu sevinç gösterileri sırasında Önder kendisinin ne kadar içten olduğunu –şu anda– kestiremiyordu. Mayıs ayının büyüleyici canlılığı, şimdi haziranda yerini sıcaklara bırakırken zaman yavaşlamış, günler birbirinden ayırt edilmez bir hal almıştı. Burası da başka birçok yer gibi kendi alışkanlıklarını dayatmaya başlamıştı. İstanbul’da durum farklıydı. Örneğin, bu kadar çok kavgaya etmiyorlardı. Önder, kendini böylesine zayıf ve işe yaramaz hissetmiyordu. Orada başarılı bile sayılırdı. Defne’nin önyak olduğu dizi yazma işini pekâlâ kıvırmış, kendine yeni bir çevre edinmiş, eski arkadaşlarının da takdirini kazanmıştı. Hepsi Defne’nin sayesinde olmuştu. Gerçi başlangıçta...

Yakın arkadaşlarını şaşkırtan ani bir kararla evlenmişlerdi. Üç yıl önce. Cemal’in, Mehmet’in, Can’ın ve diğerlerinin kuşkulu bakışları altında nikâh masasına oturmuştu Önder. Olayı önemsemiyormuş gibi davranıyordu o günlerde. Derinlerinde bir yerlerde bunun geçici bir çözüm, aşılması gereken bir aşama, verilmesi gereken bir sınav olduğunu söyleyen sese güveniyordu belki de. O günlerde dibe vurmuştu. Bir şeylere tutunup yüzeye çıkması gerekiyordu. Defne böyle bir zamanda karşısına çıkmıştı. Yuvarlak sporcu omuzları, bal rengi saçları ve duru gülümsemesiyle genç ve enerjik bir kadın. Ama şimdi aradan üç yıl geçmişti. İlk aylarda onun kalbiyle kendi kalbinin aynı ritimle attığını hissedip seviniyordu. Ancak yaşantıları sıradan bir huzura teslim olduğu günlerden başlayarak Önder’in kalbi de zihni de Defne’ye mesafe almaya başlamıştı. Onu kendisine yakıştırmıyor, zamanında aşağıladığı ne varsa Defne’nin karakterinin bir parçası olduğunu görüyor, her hareketinden rahatsız oluyordu. Sonra evliliğin zaten böyle bir şey olduğunu

düşünüp kendini başka işlere veriyordu. Ama burada, bu boşluğun içinde sadece ikisi vardı...

Tepenin ardında güneşin yokoluşunu neredeyse boşalmış bir zihinle izledi. Bu ben miyim, diye bir düşünce, zihnini öylesine yalayıp geçti. Seksen eksi kırk eşittir kırk. Kırk artı kırk eşittir yine kırk. Kırk. Aslında tam kırk sayılır mıydı? Ne fark ederdi ki? Yaşamının tam ortasında duruyordu. Duruyordu. Durmak. İnsan, hayatının bir yerlerine gelip durabilir mi? Bile isteye? Güneşin eğik kızıl ışınları altında olduğundan daha güzel görünen koya bakıyordu. Sağ taraftaki kumsal gazinosundan başlayarak bir kamera gibi ağır ağır koyu taramaya başladı. Günbatımında rüzgâr dindiği için deniz kıpırtısızdı. İbrahim dalgaların getirmiş olduğu çöpleri temizlerken küçük oğlu Mercan, bir ipin ucuna bağladığı teneke kayığını yüzdürüyordu. Güneşten kapkara olmuş bu çocuğu nasıl bir geleceğin beklediğini düşündü bir süre. Mutlu biten gerilimsiz bir hikâye uydurup bakışlarını kumsalın sol tarafına doğru çevirdi. Kışın yağmur sularının aktığı kuru dere yatağının bitimindeki sazlıklar kumsalın doğal sınırını oluşturuyordu. O noktadan sonra taşlık küçük bir koy başlıyordu. Ardından da Keklik Koyu'nu Palamut Bükü'nden ayıran ince uzun burun. Bu küçük taşlık sahilden yukarılara doğru çıktıkça başka bir yapı dikkati çekiyordu. Çevreye uyumlu olması için koyu yeşile boyanmış şık bir köşk. Rüzgârda aralanan ağaçların ardından görünüp kaybolan mavilik ise havuza aitti. Çevrede herkesin bu evi Havuzlu Köşk olarak adlandırmasına neden olan havuz. Ayrıntıları görünmüyordu. Defne'nin İstanbul'dayken hiç kaçırmadığı dekorasyon dergilerinde rastladığı lüks evleri hatırlatıyordu Önder'e. Acaba kimler yaşayacaktı orada? Aslında Önder bunu hiç merak etmiyordu. Ne tepenin gerisindeki köyün insanlarını ne de komşularını... Her şeyi yavan bir rahat

içinde algılıyordu. Sanki buralarda hiçbir şey olmuyordu, olamazdı, olmayacaktı. Çünkü o nereye gitse hayat başka bir yerde akıyordu. O buraya durmak için gelmişti. Kırk yaşının ortasında öylece duruyordu. Geriye baktığında çoğunlukla hatırlamaktan sıkıntı duyduğu anılar vardı, ileriye baktığında ise... hiçbir şey görünmüyordu. Sıcak ve nemli bir yaz akşamının anlamsız sisiyle bulanmıştı her şey. Gençlik biteli çok oluyordu. Farkına varmış mıydı? Hem evet hem hayır. Kendini iyi hissetmesi için bir neden yoktu. Kadehin dibindeki içkiyi bitirdi. Hızlı gidiyordu. Ağzını peçeteyle silerken gözü taşağındaki kabakçiçeğı dolmalarına takıldı. İri bir kül tanesi zeytinyağında dağılmıştı. Tüm bu güzelliğın içinde bir pürüz. Defne'ye karşı şefkatle karışık bir duygu yükseldi içinden. Asla çocukları olmayacaktı. Defne onun hem çocuğı hem karısı hem en yakın dostu olacaktı. Öyle miydi gerçekten? Plan buydu ama... Önder, dolmalardan gözünü ayıramıyordu. Uyandırdıkları şefkatli hisler geçer diye korkuyordu. Defne'nin sevgisini tekrar kazanması gerekiyordu. Defne'yi daha çok sevmeliydi. Doğru olan buydu.

Önder kalkıp mutfağına gitti. Kahve, alkolün yavaşlatıcı etkisini silecekti. Çaydanlıktaki suyu bardağına boşalttıktan sonra küçük pencereden Memduhların iki katlı evine baktı. Daha uzaktaki komşu evlerin bahçeleri de Memduhlarınkı gibi büyük ve bakımlıydı. Meyve ağaçları, verandalarını saran hanımelleri, kapıya dolanmış sarmaşık gülleri... Kendi küçük bahçelerinde ise sadece bir badem ağacı vardı. Bahçıvan aramamışlardı bile. Defne'nin en sevdiği şey toprakla uğraşmaktı. O minik bahçeyi birbirinden değişik renkte çiçeklerle bezemeyi başarmıştı. Yediverenler, irisler, sardunyalar, iri papatyalar ve adını öğrenemediğı mor çiçekler.. Verandanın dört bir yanı da büyük ortancalarla doluydu. Defne'nin neden

bu ortancaları diktiğini çok da anlamamıştı. Onun için ortanca ancak orta sınıf otellerin bahçelerinde yetiştirilen sıkıcı bir bitkiydi. Botanik dekor. Böyle düşünmesinin nedenini çok iyi biliyordu. Dokuz-on yaşlarındayken gittikleri termal tesislerinin yakınlarındaki bir otelde görmüştü. Kafası kadardı ortancalar. Otel çok sadeydi. Ama ortancalar acayıptı. Ağır çiçekleriyle törendeymiş gibi hazır olda bekliyorlardı.

Önder bu anıyı ya da izlenimi büyük bir özenle saklardı belleğinin özel bir yerinde. Büyük bir bina gibiydi belleği. Birbirine çeşitli geçitlerle bağlı irili ufaklı odalardan ve dairelerden oluşan bir otel. Ya da bir devlet daire-si... Her şeyin eşit bir soğuklukla dosyalanıp sınıflandırıldığı bir depo. Termal izlenimlerini de, aklının ermeye başladığı erken çocukluk anılarının durduğu bodrumun hemen üzerindeki katta, anne ve babasıyla evin dışında geçirdikleri günlere ait az sayıdaki anıyla birlikte saklı-yordu. Tek başına bir odayı dolduramayacak kadar azdı bu izlenimler: otelin cepheden görünüşü, dev ortancalar, yakında bir yerde başlayan orman, küçük bir dere, her yerde uçuşan helikopter böcekleri, babasının elinin içindeki küçük elleri, birlikte yürüyüş yaparken yedikleri muazzam tost... Bu tost, anı parçaları içinde en değerli olanıydı. Sapsarı ekmeğin üzerindeki ince kırmızı yanık çizgileri ve arasından akmak üzere bekleyen bol kaşar-peyniri hiç bozulmamıştı. Çok güzeldi. Tüm kaşarlı tost-ların ulaşabilecekleri en üst düzeye erişmiş bir tosttu o. Gündelik yaşamda karşısına çıkan öteki kaşarlı tostlar, bu asıl tostun kötü kopyaları gibiydiler. Bu anı parçacık-ları aradan geçen zamanla silinmek yerine tam tersine güçleniyorlardı. Onca yaşanmış şeyin arasından neye göre seçilmişlerdi? Nasıl ayakta kalmışlardı? Zamanın geçişinden etkilenmemeyi nasıl başarmışlardı da öylece durmaktaydılar? Çoban ve koyunlar lanetlenerek bunu

başarmıştı. Ama bu termal gezisinde lanetlenmiş hiçbir şey yoktu... Belki de hatırlamıyordu. Bir nedeni olmalıydı Önder'e göre. Kafası bu şekilde çalışıyordu: Neden-sonuç ilişkilerine göre biçimleniyordu her şey. Nedenini çözemediği için bu termal anıları diğer birçok anı gibi sadece hatırladıkları için Önder'e gizemli geliyordu.

Önder kahve fincanıyla ağır ağır masanın başına döndü. Defterlerini titizlikle önüne yerleştirdi. Birini karalama defteri olarak kullanıyordu. Diğerine ise romanın son halini yazmaya başlayacaktı. Şimdilik sadece kısa giriş bölümünü temize çekmişti. Oysa karalama defteri notlarla, yarısı yazılmış bölümlerle tıka basa dolmuştu. Yer yer bir günlüğü andırıyordu. Aslında bazı şeylere karar verse temize çekme işlemine başlayabilirdi. Parmaklarını defterinin üzerinde gezdirirken “deftere roman yazma” fikrinden kuşkulandı. Dizinin bölümlerini hep bilgisayarda yazardı. Ama önemseydiği bir yazarın romanlarını defterlere yazdığını duyduktan sonra bu konuda kesin bir karar vermişti. Şimdi gelip takıldığı nokta çok garipti. Dizi yazarlığı sırasında hiç aklına gelmemiş olan bir ayrıntı: Kim olarak yazıyordu bu romanı? Neden yazıyordu? Okuyanlar ne düşüneceklerdi? Üzerinde kendi adının yazılı olduğu bir kitap düşüncesi onu nedense tedirgin ediyordu. Bunun küstah bir var olma biçimi olduğu gibi bir saplantı geliştirmişti. Saçmaydı... İlkgençlik yıllarından bu yana, ulaşması gereken bir hedef olan edebiyat, şu anda bir iş gibi, ciddi bir şey olarak karşısında duruyordu. Dizi yazarlığı kolaydı. Kimse filmin hikâyesini kimin yazdığını düşünmüyordu. Oyuncular adeta kendi davranışlarını kendileri yönlendiriyorlardı. Karalama defterini açıp bu konuda aklına gelenleri not edecekti. Notları birbirinden ayırmak için bulduğu yöntemi seviyordu. Küçüktür/büyüktür işaretlerinin arasına notla ilgili bir başlık yazıyordu.

Modern edebiyatımızın etkili kalemlerinden
Murat Gülsoy, türler arasında gezinirken
yazıdan bir aynaya bakmaya davet eder
bizi. Sayfaları heyecanla çevirirken kâh
zamane bireyinin hal-i pür melaliyle
yüzleşmeye çağırılırız kâh yazıdan bir
dünyanın sırlarına ortak oluruz.

Uzak geçmişten süzülüp gelen “Neşideler Neşidesi”ydi Gaye. Ben, eski, mutlu bir Amerikan filmi: Kahramanlarının aptallık derecesinde saf ve iyi niyetli oldukları o stüdyo filmlerinin sahte yağmurlu sokakları kadar içli; aşk dışında hiçbir seçeneğe yüz vermeden korkusuzca sigara içen jönleri kadar kararlıyım. Gözükaraydım. Aynaya baktığımda tanınmayacak kadar değişmiş olduğumu gördüm. Gaye bana baktığında ne görüyorsa o olmuştum. Başka insanlarla yaşarken varlığını hissettiğim kuşkulardan örülmüş o şeffaf duvarın eriyip gittiğini hissetmişim. Hissetmişim. Kendimi...Şu evrende yapayalnız olmadığımı...Şu anlam veremediğim hayatın içinde zavallı bir nokta olmadığımı...Hissetmişim.

Günahlar zamanaşımına uğrar mı? Suçlar belki... ama günahlar? Kendine biçtiği rolü oynadığı mutsuz evliliğini –kendine rağmen– sürdüren ve üçlü bir aşk ilişkisinde İzzet ile Gaye’nin yanında geçişini arayan başarısız bir yazar, Önder; aynı mutsuz evlilikten –geçerli bir yolla olmasa da– sıyrılmaya çalışan Defne; dört kişinin yaşamını değiştiren garip bir intihar. Mahkûm edildiğimiz yüzeysel hayatların dibinden akan karanlık suların sesine kulak veren bir psikolojik roman. Türkiye’de, şehirde erkek olmanın alçaklığı ve yüceliğini baba figürüyle hesaplaşarak sorgulayan Murat Gülsoy, sıradan kötülüğün sırlarını arıyor.

Kapak fotoğrafı: BURAK ŞENBAK

ISBN 978-975-07-0360-7

9 789750 703607